

ΖΑΚΥΝΘΙΟΣ

ΔΑΝΘΩΝ

ΕΤΟΣ Γ'.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1878.

ΦΥΛΛ. ΑΒ'.

Η ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΕΝΩΣΙΣ

"Οταν δένδρον τι τυγχάνη μεμονωμένον, εύκολως καταβάλλεται όπο τῶν ἀνέμων καὶ προώρως ἀπεκδύεται τῶν φύλλων του· οἱ κλάδοι αὐτοῦ ἀντί, ἐγειρόμενοι, ν' ἀνθίζωσι, στρέφονται πάντοτε πρὸς τὴν γῆν.

"Οταν φυτόν τι τυγχάνη μεμονωμένον, μὴ εύρισκον καταφύγιον ὅπως προφυλάξῃ ἔκτιδον ἀπὸ τῶν φλοιογερῶν του ἥλιου ἀκτίνων, εύκολως φθίνει καὶ μαραίνεται καὶ θνήσκει.

"Οταν ἀνθρωπός τις τυγχάνῃ ἀπομεμονωμένος, ἄνεμος ἵσχυρὸς ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ κλίνῃ τὸν αὐλένα καὶ ἡ θέρμη τῆς πλεονεξίας τῶν ἵσχυρῶν ἀπορροφᾷ πᾶσαν ἴκμάδα αὐτοῦ, ἥτις ζωγονεῖ αὐτόν.

Μὴ μιμηθῆτε λοιπὸν τὸ δένδρον καὶ τὸ φυτόν ἀλλ' ἔνωθῆτε καὶ ἀγαπήσατε ἀλλήλους, ὅποστηριχθῆτε ἀμοιβαίως καὶ δοηθήσατε ἀλλήλους.

"Οταν κεχωρισμένοι τυγχάνητε καὶ ὅταν ἔκαστος φροντίζῃ δι' ἔκατον, μὴ περιμένητε ἡ λύπας καὶ δυστυχίας καὶ καταδυναστεύσεις.

Τί ἐν τῷ κόσμῳ μᾶλλον ἀδύνατον ἢ τὸ στρουθίον καὶ τὶ ἡττον ὧπλισμένον ἢ ἡ ἡ χειλιδών; Καὶ θμως, ὅταν ἐπιπέσῃ κατ' αὐτῶν ἀρπακτικόν τι ὅρνεον, καὶ αἱ χειλιδόνες, ὅπως καὶ τὰ στρουθία, κατορθοῦσι ν' ἀποδιώξωσιν αὐτὸν, ἔνούμεναι πᾶσαι πέριξ αὐτοῦ καὶ διμιηδὸν καταδιώκουσαι αὐτό.

Μιμηθῆτε τὸ στρουθίον καὶ τὴν χειλιδόνα.

"Ο φόβος ἀκολουθεῖ τὰ διαβήματα ἐκείνου, ὅστις ἀποχωρίζεται τῶν ἀδελφῶν του, καταλαμβάνει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ ὅταν ἀναπαύηται καὶ ἀκόμη, ὅταν κοιμᾶται, παρουσιάζεται εἰς αὐτὸν ὅπο τὰ εἰδεχθέστερα σνειρεῖ.

"Αν λοιπὸν σᾶς ἐρωτήσῃ τις· Πόσοι εἰσθε; ἀπαντήσατε· Εἴμεθα εἰς, διότι οἱ ἀδελφοί μας εἰσὶν ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς ἐσμὲν οἱ ἀδελφοί μας.

"Ο Θεὸς δὲν ἔπλασεν οὔτε μικροὺς, οὔτε μεγάλους, οὔτε κυρίους, οὔτε δούλους, οὔτε βασιλεῖς, οὔτε ὑπηκόους· ἔπλασεν Ἰησούς καὶ δύμοιους δόλους τοὺς ἀνθρώπους.

"Αλλὰ, μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ὅπάρχουσι τινες, οἵτινες κέκτηνται πλείονα ἵσχυν, εἴτε σωματικὴν εἴτε πνευματικὴν, καὶ οὗτοί εἰσιν ἔκεινοι, οἵτινες ζητοῦσι νὰ ὑποτάξωσι τοὺς ἀλλήλους, δόποταν ἡ ἀλαζονεία καὶ ἡ πλεονεξία καταπνίγουσιν ἐν αὐτοῖς τὸν πρὸς τοὺς ἀδελφούς των ἔρωτα.

"Ο Θεὸς ἐγίνωσκε τί θὰ συνέβαινεν ἐκ τούτου, καὶ διὰ τοῦτο διέταξε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀγαπῶσιν ἀλλήλους, διποιαὶ αἰωνίως ὃσιν ἡνωμένοι, οἱ δὲ ἀδύνατοι νὰ μὴ περιέρχωνται ὅπο τὴν δυνατεύεται τῶν ἵσχυρῶν.

"Ἐκεῖνος, ὅστις ἵσχυρότερος τυγχάνει ἀπέναντι ἔνος, ἔσται ἡττον ἵσχυρὸς ἀπέναντι δύο, καὶ ἐκεῖνος, ὅστις εἶνε ἵσχυρότερος ἀπέναντι δύο, ἔσται

ἡττον ἵσχεις ἀπέναντι τεσσάρων· οὕτω δὲ οἱ ἀδύνατοι οὐδὲν δύνανται νὰ φοβηθῷσιν, διπόταν, ἀγαπῶντες ἀλλήλους, πραγματικῶς τυγχάνωσιν ἡνωμένοι.

* * *

Ανθρωπός τις ὁδοιπόρες ποτὲ, διαβίνων ἥραχους καὶ ὅρη, ὅτε, φθάσας εἰς τι μέρος, ἔνθα ὑπερμεγέθης τις λίθος, καταπεσὼν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἐπλήρου αὐτὴν καὶ ἐκώλυς τὴν διάβασίν του, ἀπελπις παρετήρησεν διτὶ οὐδεμίᾳ ἄλλῃ διέξοδος, ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ, ὑπῆρχεν, οὕτε δεξιόθεν, οὕτε αριστερόθεν.

Ίδιων δὲ δυστυχής ἐκείνος ἀνθρωπός διτὶ δὲν ἐδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δοιιπορίαν του ἔνεκα τοῦ ὑπερμεγέθους ἐκείνου· λίθου, ἐπειράθη νὰ παραμερίσῃ αὐτὸν, ὅπως σχηματίσῃ μικράν τινα διέξοδον· ἀλλὰ, ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ εἰς μάτην ἐκοπίασε, παρητήθη τῆς ἐργασίας ταύτης, κατανοήσας τὸ ἀδύνατον τῶν προσπαθειῶν του.

Ἄπελπις καὶ περίλυπος ἐκάθησεν ἐπὶ τίνος πέτρας, λέγων καθ' ἕαυτόν. — Τί θὰ γίνω λοιπὸν διταν ἐπέλθῃ ἢ νῦν καὶ μὲ καταλάθῃ ἐν τῇ ἐρημίᾳ ταύτῃ; Τί θὰ γίνω, ἀνευ οὐδεμιᾶς ὑπερασπίσεως, κατὰ τὴν ὥραν μάλιστα ἐκείνην, καθ' ἣν τὰ ἄγρια θηρία ἐξέρχονται ἀναζητοῦντα τὴν λείαν των;

Καὶ ἔκλαιεν δὲ δυστυχής καὶ ἔθρήνεις ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ διτὶ ἐντὸς ὅλιγου θὰ γίνη θορὰ τῶν ἄγριων θηρίων.

Άλλ' ἐνῷ ἡ ἰδέα αὕτη κατέτρωγε τὸ πνεῦμά του, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἄλλος δοιιπόρος ἔφθασεν· ἀφοῦ δὲ καὶ οὗτος, ὡς δὲ πρώτος, εἰς μάτην ἐπειράθη νὰ μετακινήσῃ τὸν λίθον, καὶ ἀφοῦ ἐπειράθη διτὶ εἰς μάτην ἐκοπία καὶ εἰργάζετο, ὑπεχώρησεν ἐν σιγῇ καὶ ἔκλινε πρὸς τὴν γῆν περιελύπως τὴν κεφαλήν.

Τούτου ὑποχωρήσαντος καὶ διακρύοντος θεωροῦντος τὸν λίθον, ἦλθον μετ' αὐτὸν καὶ ἔτεροι δοιιπόροι, καὶ οὐδεὶς

ἐδυνήθη νὰ κινήσῃ τὸν λίθον καὶ φύσιος ἀπερίγραπτος κατέλαβε τότε πάντας.

Ἐπὶ τέλους, εἰς ἐξ αὐτῶν εἶπε πρὸς τοὺς ἄλλους· — 'Αδελφοί μου, ἀς προσέσωμεν καὶ ἂς παρακαλέσωμεν τὸν Πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἵσως λάβῃ εὐσπλαγχνίαν δι' ἡμᾶς καὶ μᾶς ἐξηγάγῃ τῆς ἀμυγανίας μας ταύτης.'

Καὶ, ἀμα αἱ λέξεις αὗται ἡκούσθησαν, πάντες παρεκάλεσαν ἀπὸ καρδίας τὸν Θεὸν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Τῆς δὲ προσευχῆς τῶν περαιωθείσων, ἐκείνος, ὅστις εἶπεν ἃς δεηθῶμεν, προσέθυκεν. — 'Αδελφοί μου, ἐκείνο, ὅπερ οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἐδυνήθη νὰ κατορθώσῃ μόνος, τίς οἶδεν ἂν πάντες δύο δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ κατορθώσωμεν;

Καὶ ἀμπέπος ἄμπεργον πάντες δύο δὲτέθησαν ἐπὶ τὸ ἔργον, καὶ ἐκίνησαν τὸν λίθον, καὶ δὲ λίθος ὑπεχώρησε καὶ ἐξηκολούθησαν ἐν εἰρήνῃ τὴν ὁδοιπορίαν τῶν.

* * *

Ο δοιιπόρος εἶνε δὲ ἀνθρωπος, ή δοιιπορία εἶνε τὴ ζωὴ, δὲ δὲ ὑπερμεγέθης ἐκείνος λίθος αἱ δυστυχίαι, ἃς δὲ ἀνθρωπος ἀπαντᾷ ἀνὰ πᾶν θῆμα αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπίπονον ταύτην ὁδοιπορίαν.

Οὐδεὶς ἀνθρωπος θὰ ἐδύνατο νὰ μετακινήσῃ μόνος τὸν λίθον· ἀλλ' δὲ Θεὸς, δικατεμετρήσας τὸ βάρος αὐτοῦ, κατεμέτρησε συγχρόνως καὶ τὴν ἀναμνήσιν τῶν δοιιπόρων συνηγωμένων καὶ ἐπέτρεψε νὰ μετακινήσωσιν αὐτὸν.

LA MENNAIS.

—————
ΜΕΛΕΤΗ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ.

Δ'.

Ο ἀληθὴς διάδοχος καὶ ἀντιπρόσωπος τῶν ἰδεῶν τοῦ Σωκράτος ἐν τῷ κόσμῳ ὑπῆρξεν δὲ Πλάτων.